

Τοποθέτηση του ΚΝ στην εκδήλωση-συζήτηση της ΟΚΔΕ – Σπάρτακος

Την Παρασκευή 8 Νοέμβρη έγινε η εκδήλωση-συζήτηση της ΟΚΔΕ – Σπάρτακος με θέμα [“Ο καπιταλισμός καταστρέφει τις ζωές και τον πλανήτη μας. Επαναστατική στρατηγική ή λαϊκά μέτωπα; Εμπρός για την οικοδόμηση μιας Διεθνούς για την επανάσταση και τον κομμουνισμό!”](#). Καλεσμένη στην εκδήλωση ήταν η Πολιτική Οργάνωση «Κόκκινο Νήμα», εκ μέρους της οποίας ο Θανάσης Κούρκουλας έκανε την παρακάτω τοποθέτηση.

Από την εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ έως τις φονικές πλημμύρες – απότοκο της κλιματικής αλλαγής – στη Βαλένθια και από τις δολοφονίες των προσφύγων στο Αιγαίο και στην Πύλο ως τη νέα κλιμάκωση του πολέμου στον Λίβανο, είναι παραπάνω από προφανής η ανάγκη ανατροπής του γερασμένου δολοφονικού καπιταλισμού που μόνο νέα προβλήματα και καταστροφές φέρνει για την εργατική και τις λαϊκές τάξεις, τη νεολαία, τους άνεργους, τις γυναίκες, τα lgbtq+ άτομα, τους μετανάστες, τους πρόσφυγες, την συντριπτική πλειοψηφία του πλανήτη.

Η κρίση του συστήματος είναι πια γενικευμένη, πολυπαραγοντική και κλιμακούμενη, όχι αργόσυρτη ως το 2008. Έναν αιώνα μετά το μεσοπόλεμο υπάρχει σοβαρή πιθανότητα να ξαναβρισκόμαστε σε μια νέα φάση πολέμων και επαναστάσεων και οι πόλεμοι σε Ουκρανία και Παλαιστίνη-Λίβανο να είναι το προίμιο κλιμάκωσης της ιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης. Πρόκειται για το συνδυασμένο αποτέλεσμα τριών δομικών κρίσεων που συγκλίνουν στη σημερινή συγκυρία: α. τη δομική οικονομική κρίση στη βάση όλων των εξελίξεων, β. την κρίση ηγεμονίας στο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο και γ. την κλιματική κρίση.

Στην παγκόσμια οικονομία το παγκόσμιο χρέος είναι 250 τρις δολάρια και ισούται με 330 % του παγκόσμιου ΑΕΠ. Είμαστε σε

αναμονή του ξεσπάσματος της παγκόσμιας κρίσης χρέους, ειδικά τώρα που δεν μπορεί – λόγω πληθωρισμού – να εξυπηρετείται με χαμηλά επιτόκια. Ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός είναι σε κατάσταση «σαπίσματος» και δεν εξασφαλίζει όρους ηγεμονίας για τις άρχουσες τάξεις υπερδυνάμεων αλλά και περιφερειακών δυνάμεων ώστε οι ανταγωνισμοί να συντηρούνται σε λογικά επίπεδα. Έτσι, οι «εθνικές προτεραιότητες» κερδίζουν συνεχώς έδαφος, οι θεσμοί της «παγκοσμιοποίησης» υποχωρούν, εκφυλίζονται ή ανατρέπονται. Η ανισόμετρη ανάπτυξη υπόσκαψε τη δυτική κυριαρχία στην παραγωγή κι έτσι αναδείχτηκε η Κίνα σε άμεσο ανταγωνιστή των ΗΠΑ και με όρους «ΑΕΠ ανά μονάδα προϊόντος», ήδη από το 2019 έχει ξεπεράσει τις ΗΠΑ. Οι αναδιατάξεις στην ιμπεριαλιστική ηγεμονία εκφράζονται σε πολέμους όπως στην Ουκρανία, όπου αναμετριούνται το μπλοκ ΗΠΑ-ΕΕ με εκείνο των Κίνας-Ρωσίας. Ακόμη και η σχετική «αυτονόμηση» του μαντρόσκυλου των ΗΠΑ, του Ισραήλ που με την αποκάλυπτα εγκληματική του συμπεριφορά δυσχεραίνει την μετά τη γενοκτονία «τακτοποίηση» των ισορροπιών στην περιοχή, καταδεικνύει την εικόνα των ασταθών ισορροπιών.

Σε αυτό το υπόβαθρο ωρίμασε και η κλιματική κρίση που: α. ωρίμασε σε χρόνο που ταυτίζεται με τη διάρκεια ζωής του βιομηχανικού καπιταλισμού, β. οι απαντήσεις σε αυτή δεν είναι ρεφορμιστικές αλλά αντικαπιταλιστικές και ανατρεπτικές, γ. επιδέχεται μόνο πλανητικού χαρακτήρα λύσεις.

Σε αυτό το έδαφος εξελίσσεται η ραγδαία κλιμάκωση της κρίσης της ΕΕ. Ο πόλεμος στην Ουκρανία ανέδειξε το πολιτικό κενό και την αδυναμία της Ευρώπης να συμμετέχει με αξιώσεις στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Επέβαλλαν κυρώσεις που η ρώσικη οικονομία με την βοήθεια των BRICKS ελάχιστα ενοχλήθηκε. Αντίθετα η ΕΕ βιώνει μεγάλο ενεργειακό πρόβλημα και έχει πρόβλημα στη διάθεση βιομηχανικών και άλλων προϊόντων. Αυτού του είδους τα αδιέξοδα οδηγούν και σε πολιτικές κρίσεις όπως η πρόσφατη κρίση του κυβερνητικού συνασπισμού στην Γερμανία. Εντωμεταξύ η νίκη του Τραμπ φέρνει πανικό στις ευρωπαϊκές ηγεσίες καθώς προοιωνίζει την ανάληψη από εκείνες του

οικονομικού κόστους της στρατιωτικής αντιπαράθεσης με την ρωσική στρατιωτική μηχανή. Η μείωση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας της ΕΕ οδηγεί στην αναθεώρηση του Συμφώνου σταθερότητας και ανάπτυξης, δηλαδή στη μείωση των δημόσιων παροχών και του κράτους πρόνοιας για τους Ευρωπαίους εργαζόμενους. Αυτό το υπόβαθρο οδηγεί σε άνοδο της άκρας δεξιάς στην Ευρώπη και διεθνώς, στην πολιτική και ιδεολογική μετατόπιση που εδράζεται στην ήττα της αριστεράς, ρεφορμιστικής και αντικαπιταλιστικής της προηγούμενης περιόδου.

Όμως παρά την υποχώρηση της αριστεράς, κινήματα και εργατικές αντιστάσεις εμφανίζονται ξανά και ξανά διεθνώς. Οι κινητοποιήσεις των αγροτών πέρυσι είχαν πανευρωπαϊκό χαρακτήρα. Στη Γερμανία είχαμε μεγάλες απεργίες στο δημόσιο τομέα. Στη Γαλλία είχαμε δεκατέσσερις απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης από τον Μακρόν. Στις ΗΠΑ είχαμε τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο στην Γάζα σε μεγάλη κλίμακα. Αποτέλεσμα είναι ότι ακόμα και στις δημοσκοπήσεις η πλειοψηφία στις ΗΠΑ διαφωνεί με τον πόλεμο που κάνει ο Νετανιάχου. Και βέβαια στο χορό μπήκαν και τα συνδικάτα που κάλεσαν για σταμάτημα του πολέμου στη Μέση Ανατολή.

Στην Ελλάδα έχουμε την ραγδαία πολιτική φθορά της κυβέρνησης Μητσοτάκη, παρότι δεν υπάρχει φως κυβερνητικής εναλλαγής καθώς η κρίση της κεντροαριστεράς είναι μεγαλύτερη από κάθε προηγούμενη κρίση της μεταρρυθμιστικής σοσιαλδημοκρατίας. Μικρό τμήμα του αδιεξόδου της κεντροαριστεράς καρπώνεται το ΚΚΕ, ενώ η αντικαπιταλιστική αριστερά, παρότι διατηρεί δυνάμεις στο εργατικό και φοιτητικό κίνημα δεν φαίνεται να ανακάμπτει. Κατά τη γνώμη μας τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς, η προσπάθεια οικοδόμησης επαναστατικών οργανώσεων μπορεί να βοηθηθεί και να επιταχυνθεί αν ανασυγκροτηθεί ο χώρος της αντικαπιταλιστικής- επαναστατικής αριστεράς, ως κοίτη και ρεύμα πολιτικής ανασυγκρότησης, στη βάση ενός μεταβατικού προγράμματος και με άξονα την τακτική του ενιαίου

μετώπου.

Η οργάνωσή μας έχει την εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι το 2015 όταν αποχωρήσαμε και έχουμε ήδη κάνει την αυτοκριτική μας. Διότι αυτό που τότε βαφτίσαμε ενιαίο μέτωπο «ειδικού τύπου» στο πολιτικό πεδίο, δεν ήταν τίποτε άλλο από τακτική ουράς στο ρεφορμισμό. Θα χρειαστεί λοιπόν οι οργανώσεις μας, η κάθε μια ξεχωριστά αλλά και μαζί να αναζητήσουμε μια αποτελεσματική τακτική ενιαίου μετώπου που να αποσπά τμήματα επιρροής του ρεφορμισμού. Σε αυτή τη βάση είμαστε θετικοί στην πρόταση της ΟΚΔΕ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ για συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού-διεθνιστικού πόλου μέσα κι έξω από την Ανταρσία.

Πιστεύουμε ότι στη βάση της πολιτικής και οργανωτικής αυτονομίας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς από τον ρεφορμισμό μπορεί να ανασυγκροτηθεί ένα ισχυρό αντικαπιταλιστικό και διεθνιστικό μέτωπο που να αναδιατάξει άμεσα τους συσχετισμούς ανάμεσα στον ρεφορμισμό και την επανάσταση. Διαφορετικά θα αναζητούμε κάθε φορά την επιλογή του μικρότερου κακού απέναντι στα χειρότερα σενάρια των ακροδεξιών που – όπως ο Τραμπ, η Λεπέν και η Μελόνη – θα δίνουν ολοένα και περισσότερο τον τόνο των mainstream επιλογών της άρχουσας τάξης διεθνώς.